

3 книги "Землі зелена кров"

Анатолій Кичинський

Тихше, музику, — грає вино!
Ні, не грає — нівроку співає.
Молоде і веселе, воно
степове моє сонце співає.

І горить моє сонце у нім,
і тече моє сонце у чару,
чия срібная креш — ніби німб —
над ковтком прохолодного жару,

від якого з вином заодно,
кришталевим осяяна світлом,
грає кров і співа, як вино.
То чого б це нам нудити світом?

Гей ви, друзі мої, що в біді
Не минули моєї оселі!
Ви такі ж, як вино, — молоді.
То чому ж ви такі невеселі?

Посідаймо на ряст кружкама.
Буде чара по колу кружити!
Ні безсмертя, ні смерті — нема.
Є життя, що судилось прожити.

Є земля, на якій ми живем,
та у плоті душа безпорадна,
що заплуталась в ній межі вен,
як в промінні лоза виноградна, —

аж несила повірити в те,

що схололої крові ніколи
не зігріє вино золоте
в чарі сонця, що ходить по колу.

Як вино пам'ятає лозу,
як бджолу мою — цвинтарні квіти,
як щoka пам'ятає сльозу,
спом'янімо себе в цьому світі.

Спом'янімо цей світ у собі,
що віддав нам і всесвіт охоче,
і піщинки свої часові,
Що до сліз нарізають нам очі.

Спом'янімо кожнісіньку мить,
що творила і час наш на совість,
й нашу кров, що по венах спішить,
зрозумівши свою тимчасовість.

Пахне кропом ще й туманом
давня стежка на город.
...Ти лиш мамин ще, ти мамин.
Він же твій уже — народ.

Ти ніхто ще, ти сльозинка,
ти ще в мами на щоці.
А вона — оця стежинка —
вже твоя, і нащо ці

остроги і тривоги
в дивних маминих словах
про якісь путі-дороги,
про якийсь тернистий шлях...

Все, що буде, буде потім.
Ну а поки що душа
зачаїлася у плоті,
наче в гудинні пташа,

і не зна, чого їй треба,
і дивується, чому
так багато в небі — неба,
що аж тісно в нім йому...

НЕВІДОМИЙ ХУДОЖНИК. "КОЗАК МАМАЙ"

Біля самого біля серця,
Аж на серці — зелена тінь,
(не сполохати б!) кінь пасеться
молодий, аж зелений, кінь.

П'є росу,
не за морем вистояну, —
п'є
настояну на траві.
А трава — золота, мов істина,
що аж золотно голові!

Це ж від неї (невже не бачите?)
В довгім погляді Мамає
Золотію, травинка неначебто,
Молодий, аж зелений, — я.

КАЗКА ПРО ЗОЗУЛЮ

Жила та була собі
баба Марина,
і якось літати надумалось їй.
Востаннє собаку з котом помирила
і стала зозулею в казці моїй.

Сидить на калині
в зимовому лузі.
Летіла б у літо зелене —
так ні.
Кує, не змовкає на мерзлім галуззі.
Калині.
Собаці.
Коту.
І мені.

ДЗВЕНИТЬ ПАВУТИНКА
Ця тиша! Це дивне звучання!..
Це знову у ріднім краю
дзвенить павутинка звичайна,
якої не буде в раю.

Дзвенить і дзвенить павутинка
Про те, що, на жаль, часове...
Стоїть при дорозі хатинка,
В ній тітка Оксана живе.

"Добривечір, тітко!" Не чує...
Дзвенить павутинка, дзвенить,
неначе питає, чому є
на світі, крім вічності, мить.

Дзвенить павутинка осіння.
Солону травинку жую.
А тітка лузає насіння
і думає думу свою.

Пре повна тривожного суму,
дзвенить павутинка моя.
Я теж свою думаю думу.
Та тільки причому тут я?...

Горіли струни, кров горіла.
Горіли крила підшов.
Винова дама говорила,
що недаремно я прийшов.

Горіла усмішка лукаво.
Горіла в погляді свіча.
І осміляло, і лякало
смагляве полум'я плеча.

Горіли квіти на спідниці.
Горів гостинець, а над ним –
смертельні коні, наче птиці,
вогнем горіли вороним!

...Вогонь циганського весілля
давно затих, та довго ще
в повітрі музика висіла,
як дим од вогнища.

І без тебе не можу,
і з тобою мені
вже несила на краденім бути коні.
Потримаюсь за гриву,
 мов за чорний вогонь.
Увійду, похилившись,
 у байдужий вагон.
Притулюся журбою
 до холодного скла.
Не заплачу.
Сльозам не повірить Москва.
Наче полум'я свічки,
 гойднеться вагон.
От і вітер шумить край вагонних вікон.
От і вітер шепоче

жіноче ім'я.
Повертається вітер
на круги своя.
Повертаючись,
вітер
уповільнює час,
ну а простір,
що страшно росте поміж нас,
по коліна листами —
не пройти! —
занесе,
потім — листям по горло...
От і все. От і все.

Засинаю без тебе - і сниться,
між нами літа, а не дні,
що розлука з тобою — в'язниця,
де судилось каратись мені,

де в тісному квадратику неба
то зоря, то пташина майне,
де мені вже нічого не треба,
тільки б ти пам'ятала мене,

де без тебе така порожнеча,
тільки стіни глухі що не крок,
де всього лиш за думку про втечу,
як за втечу, доточують строк.

Наче в цілому світі - нікого.
Тільки в темному сріблі ріки
темне золото тіла твого
над холодним світінням луски.

Може, й справді під небом зоринним
у незайманих водах земних

ми з тобою приснилися риbam,
щоб любитись в траві і за них...

Щось подібне було вже на світі.
Всі ми вийшли з полону води
і відразу потрапили в сіті
не прим'ятої ще лободи.

Пахне берег нічною водою.
Пахне берегом темна вода.
Пахне тіло твоє лободою.
Пахне тілом твоїм лобода.

КАТЕРИНА БІЛОКУР

Понасіяла квітів
край серця,
край поля колгоспного,
принесла їм напитись
на кінчику пензля роси.
Отаке воно, щастя.
А буває ж і так, що когось воно
помине і не верне,
хоч як ти його не проси.
Я і нині щаслива,
хоч і тяжко лежати без діла.
Все дивлюся
крізь квіти
на світ, у якому жила.
Он цар-колос нагнувся.
Он бджола, вся в пилку, полетіла.
Он людина пішла.
Вся в роботі.
Ну чим не бджола?..

* * *

В.Затуливітру

Конча-Озерна.

Трава зацілює ноги.

В чорноземі неба нічного –
зорі, мов зерна.

Аеродрому

турбінне безсоння за лісом.

Дифузія неба й заліза,
тиші і грому.

Шлях засинає.

Невже він, як нині в легенях,
озветься бензином і в генах?

Бог його знає!..

Знову і знову

у шибку метелики б'ються,

неначе літаючі блюдця –

в нашу розмову.

Чапля з болітця

виходить послухати вірші.

Володю, невже вона більше
нас не боїться?..